

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4322200811
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Kostolanská
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4322200811.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Kostolanskej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. E. F. XXX/X, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levica č. k. 8Csp/44/2022-184 zo dňa 14. marca 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, 6, § 451 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, 4, § 2 písm. a), b), c), d), e), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. a), b), c), d), e), f), g), i), j), § 10 ods. 1, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), § 1 ods. 1 prvá veta, 4, § 1a ods. 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.“), § 151 ods. 1, § 186 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie vyslovil, že po vykonanom dokazovaní a oboznámení sa so žalobou, vyjadreniami strán sporu a celým obsahom spisu, žaloba nie je dôvodná. Vyhodnotil, že medzi stranami sporu bolo nesporným, že dňa 24.02.2015 uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere – žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty Quatro Premium č. 47859381. Predmetnú zmluvu súd prvej inštancie posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a uviedol, že sa na ňu vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z., ako i zákon č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Vyjadril, že vyššie citovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere je revolvingovým úverom a z dôvodu, že žalobca bol povinný na požiadanie celý čerpaný úver splniť, tak tento predstavuje úver formou povoleného prečerpania podľa § 2 písm. e) zákona č. 129/2010 Z. z. Tiež konštatoval, že medzi stranami nesporným bolo to, že úverový rámec bol 9.000 eur s tým, že žalobca uhradil 9.615 eur. Žalobca

si sumu 615 eur uplatnil titulom bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, keď mal za to, že zmluva o úvere je bezúročná a bezpoplatková.

3. Vykonaným dokazovaním dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalobcu o neurčitosti, neplatnosti zmluvy a bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Zároveň nevzhladol také ustanovenia, ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Preskúmaním zmluvy dospel k záveru, že táto bola uzatvorená v písomnej forme, jej písmo je dostatočne veľké, je zrozumiteľná a jasná, a tiež obsahuje všetky náležitosti, ktoré požaduje § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z..

4. V rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej uviedol, že pre revolvingový úver je typické, že úver sa priebežne čerpá a dopĺňa, preto v zmluve nie je možné uviesť konkrétny percentuálny údaj o RPMN. Neuvedenie konkrétneho údaj o RPMN nemôže mať za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, keď zákonná náležitosť uviesť RPMN je splnená uvedením tzv. indikatívneho výpočtu RPMN. Taktiež uviedol, že pri revolvingovom úvere nie je možné určiť konkrétny deň, mesiac a rok konečnej splatnosti úveru, pretože ide o úver poskytnutý na dobu neurčitú. Z uvedeného dôvodu mal za dostatočné vymedzenie doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti, dňom zániku zmluvy, alebo dňom vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru.

5. Výšku odplaty skúmal v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že táto pozostávala z úroku vo výške 22,80 % p. a. Konštatoval, že v danom prípade odplata neprekračuje najvyššiu prípustnú odplatu, keď poukázal na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 1 a 1a ods. 4 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. S poukazom na citované ustanovenia uviedol, že úroková sadzba úverov so splatnosťou nad 5 rokov vo februári 2015 bola vo výške 11,91 % p. a. V súvislosti so žalobcom namietanými náležitosťami zmluvy poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/15, v ktorom bolo konštatované, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok odkazom na konkrétny dátum týchto splátok. Poukázal tiež na to, že termín splátok bol v bode III. zmluvy o úvere dohodnutý na 15. deň v mesiaci. Tiež dal do pozornosti bod 13. zmluvy, v ktorom je obsiahnuté vyhlásenie žalobcu, že zmluvu uzatvára slobodne, vážne, zmluva je výrazom jeho vôle, jej obsahu riadne porozumel s tým, že obchodné podmienky, cenník a potvrdzujúci list sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Konštatoval, že vzhľadom na uvedené skutočnosti nevzhladol dôvody pre neplatnosť zmluvy o úvere podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Taktiež nezistil dôvody pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru s poukazom na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. pre nedostatočné overenie bonity žalobcu žalovaným. Uviedol, že postup žalovaného pri overovaní bonity žalobcu zodpovedal odbornej starostlivosti, pretože žalovaný mal príjem žalobcu preukázaný, tiež výdavky žalobcu, počet jeho vyživovacích povinností a zároveň žalovaný overoval aj platobnú históriu žalobcu cez SRBI (č. I. 131-135).

6. Záverom dal do pozornosti, že zo samotného textu žiadosti o aktiváciu karty vyplýva, že žalobca sa pred jej podpísaním oboznámil s obchodnými podmienkami, cenníkom, štandardnou a sankčnou úrokovou sadzbou, indikatívnym výpočtom RPMN, ako aj ostatnými zmluvnými podmienkami prostredníctvom formulára. Dlžník svojím podpisom potvrdil, že tieto dokumenty boli súčasťou žiadosti o aktiváciu karty a uzavretím zmluvy sa stali jej neoddeliteľnou súčasťou. Konštatoval, že v zmluve, ako aj v jej neoddeliteľných súčasťach, sú uvedené všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Tiež poukázal na to, že žalobca finančné prostriedky poskytnuté žalovaným skutočne prijal, nepožiadaval o stornovanie, od zmluvy neodstúpil, ale naopak oboznámil sa s mechanizmom splácania poskytnutého úveru a tento splácal 5 rokov. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nemal pochybnosť, že žalobca mal skutočnú vedomosť o charaktere revolvingového úveru ako takého. Vzhľadom na uvedené dôvody považoval zmluvu o úvere za platnú, z dôvodu čoho na strane žalovaného nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie v podobe rozdielu medzi žalobcom uhradenej istiny a poskytnutého úveru.

7. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP. Vyhodnotil, že žalovaný mal v prejednávanej veci plný úspech, pretože žaloba žalobcu bola v celom rozsahu nedôvodná. Z uvedeného dôvodu priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie (bližšie citovaný v záhlaví tohto rozhodnutia) včas podaným odvolaním napadol žalobca, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V podanom odvolaní poukazoval na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s jeho námietkami a všetky neodôvodnil, ako i vytýkal to, že interpretácia súdu je v rozpore s obsahom právnej praxe, pričom tento odklon nie je nijako odôvodnený. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 799/2, tiež na čl. 47 Charty základných práv EÚ. Taktiež poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 77/00, z ktorého vyplynulo, že k základnému právu na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku SR alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Tiež upriamil pozornosť na to, že ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína, že nezávislé rozhodovanie všeobecných súdov sa má uskutočňovať s ústavou a zákonom ustanoveným procesnoprávnym spôsobom, ako aj v hmotnoprávnom rámci. Zdôraznil, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania skutkovými a právnymi zisteniami došiel k extrémnemu nesúladu a hodnotenie dôkazov nemá racionálny záver a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/08. Mal za to, že postupom súdu prvej inštancie došlo k ohrozeniu jeho práv a právom chránených záujmov, pričom súd uprednostnil nároky žalovaného, nehľadiac na zásady spravodlivosti.

9. Poukázal na skutočnosť, že žalobca nepripravoval spolu so žalovaným žiadosť o aktiváciu BankomatkyQuatro Premium po jednotlivých článkoch, keď žiadosť už bola žalovaným vopred naformulovaná. Ide o typ predtlačenej formulárovej žiadosti, do ktorej sa dopĺňali jeho údaje, a tak isto aj údaje ohľadom úveru. Uviedol, že tieto žiadosti používa žalovaný pre veľký okruh klientov. Konštatoval, že si myslel, že žalobca bude postupovať s odbornou starostlivosťou a v súlade s dobrými mravmi a poukázal na § 2 písm. ú) a § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. Namietal celkovú nezrozumiteľnosť formuláru zo dňa 24.02.2015, keď poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/2942/2009, v ktorom bolo vyslovené, že nemožnosť text prečítať bez vynaloženia zvláštneho úsilia a bez využitia zvláštnych pomôcok, by bola sama o sebe dostačujúcim dôvodom pre konštatovanie neplatnosti zmluvy o úvere pre jej nezrozumiteľnosť, pretože platí, že právny úkon je nezrozumiteľný, ak jednajúci po jazykovej stránke nedosiahol v dôsledku vadného slovného, či iného sprostredkovania jasného vyjadrenia vôle.

10. Ďalej namietal, že zmluva o úvere neobsahuje povinnú náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Mal za to, že údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne splatnosť. Poukázal na to, že v zmluve je uvedený konečný termín splatnosti len ako „v deň zániku zmluvy alebo v deň vyhlásenia okamžitej splatnosti“. Zastal názor, že toto vymedzenie termínu splatnosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere nezodpovedá účelu právnej normy obsiahnutej v § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a nie je pre priemerného spotrebiteľa zrozumiteľný. V tejto súvislosti dodal, že pokiaľ zákon vyžaduje uvedenie termínu, nie je možné za dodržanie zákona považovať uvedenie nejednoznačného údaj, ktorý zvyšuje nejednoznačnosť zmluvy na ťarchu spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na právny názor Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 7Csp/60/2020 zo dňa 4. mája 2021.

11. V súvislosti s úrokovou sadzbou namietal, že táto predstavuje približne 2,09 násobok priemerných úrokových mier, prihliadajúc na priemerné úrokové miery podľa údajov zverejnených Národnou bankou Slovenska v mesiaci december 2015 pri novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch so splatnosťou nad 5 rokov, kde bol uvedený priemerný úrok 10,91 %, pričom v zmluve bol uvedený úrok 22,80 %. Tiež v podanom odvolaní namietol aj skutočnosť, že zmluva taktiež neobsahuje ani termíny splatnosti jednotlivých splátok, z dôvodu čoho je tento úver podľa § 11 ods. 1 písm. b) bezúročný a bezpoplatkov. Žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/286/2010 zo dňa 27.05.2014, kde bolo vyslovené, že dôsledkom absencie údaj, o konečnej splatnosti úveru je to, že tento úver je bezúročný a bezpoplatkov. V spojitosti s uvedeným poukázal aj na právne názory vyslovené v rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/34/2013 zo dňa 12.02.2014, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/407/2012 zo dňa 15.10.2013.

12. Ďalej žalobca v podanom odvolaní svoje námietky smeroval voči údajom o RPMN, kde namietal, že napriek tomu, že sa jednalo o čerpanie úveru prostredníctvom platobnej karty, bolo povinnosťou žalovaného uzavrieť so žalobcom zmluvu, z ktorej by bolo zrejmé, aká je RPMN. Vyjadril, že RPMN je indikátorom nákladovosti úveru. Zastal názor, že RPMN aj v prípade revolvingového úveru je možné a nevyhnutné vypočítať podľa počiatkových základných údajov. Žalobca v tejto súvislosti tiež namietal, že z obsahu zmluvy nie je zrejmé, z akých predpokladov vychádzal žalovaný pri výpočte RPMN, z dôvodu čoho sa v takomto prípade jedná o neplatné zmluvné dojednanie pre jeho neurčitosť. Uviedol, že výška RPMN nebola uvedená jasne a nemohol vykonať kontrolu RPMN. Konštatoval, že tým, že zmluva neobsahuje podstatnú náležitosť RPMN, tak sa považuje úver za bezúročný a bezpoplatkov. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/80/2018 a tiež na rozhodnutie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21Csp/67/2017, rozhodnutie Okresného súdu Rožňava sp. zn. 6Csp/122/2021. Bol toho názoru, že úver je bezúročný a bezpoplatkov, pretože neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., a to podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktoré je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ale aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny. Záverom odvolacej argumentácie konštatoval, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., pretože neobsahuje povinnú náležitosť podľa § 9 ods. písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Taktiež dal do pozornosti, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu.

13. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, navrhujúc odvolanie žalobcu odmietnuť ako podané oneskorene. Konštatoval, že žalobca v podanom odvolaní neuvádzal žiadne skutočnosti, ku ktorým sa už v konaní dostatočne nevyjadril. Stotožnil sa s rozsudkom súdu prvej inštancie a tento považoval za správny. Poukázal na ustanovenie § 362 ods. 1, § 386 písm. a) CSP. Ako prílohu k vyjadreniu doručil informáciu o podaní na listinné doručovanie, záznam z elektronického súdneho spisu, v zmysle ktorého bol rozsudok žalobcovi odoslaný dňa 06.06.2023, potvrdenie o doručení rozsudku žalobcovi, ktorý preukazuje, že rozsudok mu bol doručený dňa 09.06.2023. Konštatoval, že lehota na podanie odvolania žalobcovi uplynula dňa 26.06.2023 s tým, že podľa pečiatky Okresného súdu Levice na odvolaní žalobcu, bolo odvolanie doručené súdu dňa 29.06.2023, teda po uplynutí lehoty na podanie odvolania.

14. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), posudzujúc odvolanie žalobcu, po zistení, že v danom prípade boli splnené podmienky na podanie odvolania podľa § 361 ods. 1 CSP a po zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti podľa § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), rovnako tak viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, po realizovaní výzvy podľa § 382 CSP, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP), keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vo výroku vecne správny.

15. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal včasnosťou podania odvolania zo strany žalobcu a zistil, že odvolanie bolo podané včas. Tak, ako uviedol žalovaný, žalobcovi bol napadnutý rozsudok doručený dňa 09.06.2023 a posledný deň 15-dňovej odvolacej lehoty pripadol na deň 26.06.2023. Skúmajúc včasnosť podaného odvolania, a to aj v spolupráci s informačným oddelením, však odvolací súd zistil, že zo strany žalobcu bolo doručené odvolanie do schránky súdu dňa 26.06.2023 o 23:58 hod., ktoré bolo následne doplnené v písomnej podobe, a preto nebolo možné vyhovieť návrhu žalovaného a odvolanie žalobcu ako oneskorene podané odmietnuť, ale bolo potrebné odvolanie prejednať tak, ako je uvedené nižšie.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

17. V rámci odvolacieho prieskumu odvolací súd zistil, že predmetom tohto konania je žaloba, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverového vzťahu a zaplatenia sumy 615 eur titulom bezdôvodného obohatenia. Z obsahu spisu vyplynulo, že strany sporu medzi sebou dňa 24.02.2015 uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere – žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty Quatro Premium č. 47859381. V predmetnej zmluve bol dojednaný úverový rámec sumou 2.100 eur, výška splátky 70 eur, štandardná úroková sadzba 22,80 %, priemerná hodnota RPMN pre kreditné karty na Slovensku 24,97 %, RPMN 24,28 %, celkové náklady spotrebiteľa 287 eur, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť 2.387 eur, doba trvania zmluvy – neurčitá, termín konečnej splatnosti – v deň zániku zmluvy alebo v deň vyhlásenia okamžitej splatnosti. V danom prípade bolo zrejmé (tak ako to uviedol i súd prvej inštancie), že ide o spotrebiteľskú zmluvu resp. zmluvu o spotrebiteľskom úvere s charakterom revolvingu. Taktiež bolo potrebné zdôrazniť, že v konaní pred súdom prvej inštancie medzi stranami nebolo sporné, že úverový rámec bol 9.000 eur s tým, že žalobca žalovanému uhradil 9.615 eur. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení danej veci, žalobu v celom rozsahu zamietol, keď dospel k záveru, že v danom prípade boli námietky žalobcu nedôvodné, pretože nevzhladol dôvody neplatnosti úverovej zmluvy, ani dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, a preto nepriznal ani bezdôvodné obohatenie. Z uvedeného dôvodu preto žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

18. Žalobca v podanom odvolaní namietal s poukazom na odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako i to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť najmä právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé s tým, že konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

20. K nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

21. Ďalej žalobca tvrdil, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový

stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a následne dospel aj k správne právnemu záveru o nedôvodnosti žaloby žalobcu. Odvolací súd preto považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vo výroku vecne správne, avšak na podporu správnosti, ako aj za účelom vysporiadania sa s námietkami žalobcu, uvedenými v odvolaní, odvolací súd vyzval strany sporu postupom podľa § 382 CSP, aby sa vyjadrili ohľadne možného použitia ďalších ustanovení zákona, bližšie vo výzve súdu citovaných a uvedených v bode 23 tohto rozsudku. Okrem toho odvolací súd vyzval aj k vyjadreniu sa ohľadom použitia súhrnných informácií, týkajúcich sa RPMN za IV. štvrťrok roku 2014, nachádzajúcich sa na stránke - <https://www.mfsr.sk/sk/financie/financny-trh/bankovnictvo/spotrebiteľske-uvery/suhrnne-informacie-udajoch-novoposkytnutych-spotrebiteľskych-uveroch-veritelmi/>) ako všeobecne známej skutočnosti, ktorá sa nedokazuje a tiež na predloženie čitateľnejšej podoby zmluvy - žiadosť o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro PREMIUM č. 47859381, ktorá je predmetom tohto sporu.

23. Okrem ustanovení, na ktoré vo svojom rozsudku poukázal súd prvej inštancie, odvolací súd právne vec posúdil aj podľa týchto zákonných ustanovení:

§ 53c zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, účinného od 01.06.2014, podľa ktorého ak je spotrebiteľská zmluva vyhotovená písomne, predmet a cena nesmú byť uvedené menším písmom ako iná časť takejto zmluvy s výnimkou názvu zmluvy a označení jej častí. Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ako aj ustanovenia obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach alebo v akýchkoľvek iných zmluvných dokumentoch, ktoré so spotrebiteľskou zmluvou súvisia, nesmú byť uvedené pre spotrebiteľa nečitateľným a menším písmom, ako ustanoví vykonávací predpis. Zmluva uzatvorená v rozpore s týmto ustanovením je neplatná,

§ 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z., účinného od 11.06.2010 do 31.03.2015, podľa ktorého priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok,

§ 14 ods. 1, 2, 3 zákona č. 129/2010 Z.z., účinného v čase uzatvárania zmluvného vzťahu, spotrebiteľ je oprávnený zmluvu o spotrebiteľskom úvere na dobu neurčitú vypovedať kedykoľvek s okamžitou platnosťou a bezplatne, ak sa zmluvné strany nedohodli na výpovednej lehote. Táto lehota nesmie byť dlhšia ako jeden mesiac. (2) Veriteľ môže zmluvu o spotrebiteľskom úvere na dobu neurčitú vypovedať, ak je to dohodnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere na dobu neurčitú. Výpovedná lehota nesmie byť kratšia ako dva mesiace. Výpoveď veriteľ zašle spotrebiteľovi písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. (3) Ak je to dohodnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere na dobu neurčitú, veriteľ môže z objektívnych dôvodov ukončiť spotrebiteľovi oprávnenie čerpať spotrebiteľský úver. Veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa o ukončení čerpania spotrebiteľského úveru a o jeho dôvodoch písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi vopred, alebo ak to nie je možné, veriteľ informuje o tom spotrebiteľa bezodkladne; to neplatí, ak poskytnutiu takejto informácie bránia ustanovenia osobitného predpisu 20) alebo verejný poriadok alebo bezpečnosť štátu. § 19 ods. 1, 2, 3, 4, 5 zákona č. 129/2010 Z.z., účinného v čase uzatvárania zmluvného vzťahu, t.j. v znení účinnom do 22.12.2015, ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. (2) Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie

platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom. (3) Pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov sa vychádza z predpokladu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere. (4) Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a zmenu poplatkov zahrnutých v ročnej percentuálnej miere nákladov, ktoré sa však nedajú určiť v čase jej výpočtu, vychádza sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov z predpokladu, že úroková sadzba spotrebiteľského úveru a ostatné poplatky zostanú nemenné a budú platiť až do konca platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. (5) Ak je to potrebné, môžu sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov použiť dodatočné predpoklady uvedené v prílohe č. 2.

§ 1 ods. 1, 2, 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného od 01.09.2014, odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve. (2) Odplata podľa odseku 1 sa vyjadruje v percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov za rok a vypočíta sa ako súčet plnení podľa odseku 3 za rok. (3) Odplatu podľa odseku 1 tvoria plnenia vyjadrené v

a) percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov tak, že

1. opakujúce sa plnenie v percentách za iné obdobie ako jeden rok sa prepočíta na obdobie jedného roka,

2. jednorazové plnenie v percentách sa považuje za plnenie za rok,

3. opakujúce sa plnenie v percentách za rok sa považuje za plnenie za rok,

b) peniazoch prepočítavané na percentá zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov tak, že

1. opakujúce sa plnenie v peniazoch za iné obdobie ako jeden rok sa prepočíta na obdobie jedného roka, vydeli sa sumou zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov a vynásobí sa číslom 100,

2. jednorazové plnenie v peniazoch sa vydeli sumou zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov a vynásobí sa číslom 100,

3. opakujúce sa plnenie v peniazoch za rok sa vydeli sumou zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov a vynásobí sa číslom 100,

c) percentách z inej sumy, ako je suma zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov tak, že

1. opakujúce sa plnenie v percentách za iné obdobie ako jeden rok sa prepočíta na obdobie jedného roka a vynásobí sa podielom sumy, z ktorej sa vypočítava plnenie, a sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov,

2. jednorazové plnenie v percentách sa vynásobí podielom sumy, z ktorej sa vypočítava plnenie, a sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov,

3. opakujúce sa plnenie v percentách za rok sa vynásobí podielom sumy, z ktorej sa vypočítava plnenie, a sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov.

§ 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného od 01.09.2014, podľa ktorého odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve,

§ 1b Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného od 01.01.2015, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, podľa ktorého ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ako aj ustanovenia obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach alebo v akýchkoľvek iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou musí dodávateľ uviesť písmom, ktorého výška je najmenej 1,9 mm,

§ 1 ods. 2 vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z. z. účinného od 01.07.2010, hlásenie za príslušný kalendárny štvrtrok sa predkladá do 15 kalendárnych dní po uplynutí príslušného kalendárneho štvrtroka,

§ 2 písm. a) bod 2 vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z. z., účinného od 15.08.2014, v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrťroka sa na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky zverejnia informácie o údajoch v hlásení v rozsahu časti B hlásenia, a to priemerné hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov a kreditných kariet.

24. Odvolací súd považuje za potrebné zmieniť, že súd prvej inštancie v danej veci posudzovaný právny vzťah správne vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský, ktorému sa poskytuje zvýšená ochrana a na ktorý sa aplikujú osobitné ustanovenia § 290 a nasl. CSP, za účelom vyrovnania nerovnovážneho postavenia spotrebiteľa ako slabšej strany vo vzťahu k veriteľovi, ktorá skutočnosť však v konaní nebola sporná a ani nebola namietaná žiadnou zo strán sporu.

25. Následne zaoberajúc sa námietkami žalobcu, odvolací súd mal za to, že žalobca v podanom odvolaní v prvom rade namietal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórnu náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. (účinného v čase uzatvorenia zmluvy) t. j. že v zmluve absentuje termín končenej splatnosti úveru a taktiež namietal absenciu termínov splatnosti jednotlivých splátok. Z uvedených dôvodov mal za to, že zmluva o úvere je bezúročná a bezpoplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. Nastolená argumentácia žalobcu už bola predmetom konania na súde prvej inštancie. Súd prvej inštancie zaujal právny názor, že pri revolvingovom úvere nie je možné určiť konkrétny deň, mesiac a rok konečnej splatnosti úveru, pretože z povahy veci ide o úver poskytnutý na dobu neurčitú, a preto považoval za dostatočné vymedzenie doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti dňom zániku zmluvy alebo dňom vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru.

26. Odvolací súd v súvislosti s revolvingovým úverom v prvom rade uvádza, že tento druh úveru má určité špecifiká oproti „klasickému úveru“, ktorého výška je vopred už v čase uzavretia zmluvy stanovená. Revolvingový úver je charakteristický tým, že sa vopred dohodne, resp. schváli len tzv. úverový rámec, v ktorom sa môže dlžník pri čerpaní úveru pohybovať a naozaj závisí od vôle a konania dlžníka, či čerpanie finančných prostriedkov v rámci schváleného úverového rámca využije, alebo nie. Akonáhle však hoci aj len časť prostriedkov z úverového rámca vyčerpá, niet rozdielu v záväzku oproti klasickému úveru, a teda túto čerpanú časť (+ príslušný dojednaný úrok, či poplatok) dlžník musí vrátiť v dojednaných splátkach. Ak by teoreticky medzitým, ako dlžník dospláca čerpanú časť úveru znova úver nečerpá, splnením poslednej splátky v závislosti od celkovej výšky istiny a k nej prislúchajúcim úrokom, či poplatkom by celkový dlh zanikol. Avšak samotná zmluva o revolvingovom úvere trvá naďalej, pretože počas jej existencie je dlžníkovi stále daná možnosť ďalšieho čerpania úveru. Práve vzhľadom na uvedený charakter revolvingového úveru (kedy sa navyše často časovo prelína čerpanie a splácanie úveru) nemožno vopred už pri uzatváraní zmluvy určiť, t.j. dohodnúť dobu trvania záväzkového vzťahu nejakou lehotou, či konkrétnym termínom konečnej splatnosti úveru, či počet splátok, a preto vzhľadom na dané špecifiká sa zmluva o revolvingovom úvere dojednáva na dobu neurčitú (§ 14 zákona č. 129/2010 Z. z.), možno ju ukončiť napr. výpoveďou, resp. dohodou, ktorá má okrem iného za následok, že aj keby dlžník už všetko splatil, nemohol by už znova úver čerpať vzhľadom na zánik právneho vzťahu. V zásade možno konštatovať, že praktický ekonomický život priniesol potrebu revolvingového úveru, v ktorom je nastavený automatický mechanizmus (opakovaného) čerpania a splácania úveru. Ak by nešlo o úver revolvingového charakteru bolo by nutné každé jednotlivé čerpanie a splácanie dojednávať osobitnou zmluvou. Napokon aj zákon č. 129/2010 Z. z. s revolvingovým úverom výslovne počítá v § 14, ktoré pojednáva o zmluve o spotrebiteľskom úvere na dobu neurčitú, jej charakteristickým znakom oproti zmluve o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú spočívajúcom v oprávnení spotrebiteľa na (opakované) čerpanie úveru a o podmienkach jej ukončenia.

27. Nadväzujúc na vyššie uvedené odvolací súd v zásade konštatuje, že právny záver súdu prvej inštancie o objektívnej nemožnosti určenia konečnej doby splatnosti spotrebiteľského úveru možno považovať za správny a logický. Avšak odvolací súd v tomto prípade považuje za potrebné doplniť tento právny záver súdu prvej inštancie s poukazom na záväzný právny názor Najvyššieho súdu SR, ktorý právny záver súdu prvej inštancie podporuje, avšak z iných právnych dôvodov.

28. Najvyšší súd SR sa v uznesení sp. zn. 2Cdo/69/2020 zo dňa 30. novembra 2021, zaoberal otázkou, či v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej do 30.04.2018, je potrebné uvádzať konečný termín splatnosti spotrebiteľského úveru, a to vzhľadom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.04.2018, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem

všeobecných náležitostí musí obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Vo vyššie citovanom uznesení Najvyšší súd SR (v bode 23 až 27) konkrétne uviedol, že: „bod 23. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný Smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu Smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná, a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad *contra legem*. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

Bod 24. Rozsudok (poznámka odvolacieho súdu, má sa na mysli rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 HomeCredit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej /ďalej v odôvodnení označovaný aj „Rozsudok“/) konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy o úvere“ (článok 10 ods. 2 písm. c/ Smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018). Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z.

Bod 25. Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“.

Bod 26. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala okrem dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Podľa názoru dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, tak ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. c/ Smernice. Bod 26.1. V tejto súvislosti dovolací súd z hľadiska historického prehľadu a rozhodovacej praxe poukazuje aj na predchádzajúci zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý v § 4 ods. 2 písm. g/ upravoval požiadavku na „konečnú splatnosť úveru“, k čomu najvyšší súd uviedol, že požiadavka o vyjadrenie dátumu konečnej splatnosti úveru z textu zákona nevyplýva (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 183/2018).

Bod 27. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie (bod 15 až 26 odôvodnenia uznesenia dovolacieho súdu – poznámka odvolacieho súdu) dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom

úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie v o vzťahu k u každej náležitosti (t. j. k d o b e trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ Smernice.“

29. S poukazom na odôvodnenie vyššie citovaného uznesenia dovolacieho súdu je teda zrejmé, že závery z neho plynúce je možné aplikovať aj na prejednávaný prípad. Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá súvisí s predmetom tohto konania, bola uzatvorená dňa 24.02.2015 t. j. počas účinnosti ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. vyžadujúceho ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm f/ v znení účinnom od 11.06.2010 do 30.04.2018). Vzhľadom na vyššie uvedené, je teda možné vysloviť záver, že táto zmluva ako povinnú náležitosť obsahovať nemusela uvedenie konečnej doby splatnosti spotrebiteľského úveru. Naopak náležitosťou tohto úveru bolo len uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, ktorú náležitosť zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala uvedením dĺžky jej trvania slovom – neurčito. Ako už bolo odvolacím súd vyššie uvedené, možnosť uzatvoriť zmluvu o spotrebiteľskom úvere na dobu neurčitú predpokladá aj § 14 zákona č. 129/2010 Z. z.

30. V súvislosti s námietkou žalobcu o absencii konkrétnych dátumov splatnosti jednotlivých splátok odvolací súd (v zhode so súdom prvej inštancie) opätovne poukazuje na už vyššie zmienený rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia, a. s. proti G. H., v ktorom bolo konštatované, že „článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50. Rozsudku).“ Z uvedeného dôvodu odvolací súd, rešpektujúc právny záver plynúci z vyššie citovaného rozsudku súdneho dvora (v zhode s právnym názorom súdu prvej inštancie) dospel k záveru, že námietka žalobcu uvedená v úvode tohto odseku nie je dôvodná, keď zmluva o spotrebiteľskom úvere ako obligatórnu náležitosť nemusí obsahovať splatnosť každej zo splátok. Taktiež v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, týkajúcu sa náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere – výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018, ale aj sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17. apríla 2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23. apríla 2018, sp. zn. 4Cdo/65/2018 z 26. septembra 2018, sp. zn. 5Cdo/132/2017 z 29. októbra 2018, sp. zn. 3Cdo/45/2018 z 22. novembra 2018, sp. zn. 7Cdo/98/2018 z 30. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/113/2018 z 30. júla 2019, sp. zn. 7Cdo/112/2019 zo 17. októbra 2019, sp. zn. 1Cdo/171/2018 z 30. októbra 2019. Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivéj zložky anuitnej splátky (t. j. istiny, úrokov a iných poplatkov).

31. Odvolací súd nadväzujúc na uvedené v súvislosti s námietkou žalobcu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) (v odvolaní nesprávne uvedené písmeno j/, správne písmeno i/) a to podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny, je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné považovať za nedostatok podľa § 9 ods. 2 písm. i) v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. K uvedenému je však potrebné zastať ten právny názor, že zmluva obsahovala dojednanie o úroku, keď tento bol uvedený vo výške 22,80 %. Zároveň odvolací súd považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že náležitosti vyžadované vyššie citovaným ustanovením zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o úvere obsahovania, pretože všetky informácie, týkajúce sa úrokovej sadzby, boli uvedené vo všeobecných zmluvných podmienkach s názvom „Obchodné podmienky pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s.“ – (č. I. 17), ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere (pozri rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia, a. s. proti G. H.) v bode VI. s názvom

„Úroky a poplatky“. Cieľom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo podrobne spotrebiteľa informovať o úrokových sadzbách z príslušného spotrebiteľského úveru, ktorá podmienka bola v danom prípade naplnená uvedením úrokovej sadzby v zmluve o úvere v hodnote 22,80 %. Z dôvodu rýchleho porovnania je potrebné uvádzať úrokovú sadzbu per annum (ktorá podmienka bola naplnená v prejednávanej veci). Avšak iba v prípade spotrebiteľského úveru s variabilnou úrokovou sadzbou (čo nie je prejednávaný prípad) musí byť spotrebiteľ zo zmluvy zrozumiteľne informovaný o počiatkovej variabilnej úrokovej sadzbe, ako aj o podmienkach, lehotách a postupe zmeny tejto úrokovej sadzby. Taktiež iba v prípade, ak je variabilná úroková sadzba naviazaná na nejaký index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, musí byť spotrebiteľovi zrejmé, o akú sa jedná. Zároveň musia byť jasné aj okolnosti, za akých sa variabilná úroková sadzba spotrebiteľského úveru zmení. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd aj túto odvoláciu argumentáciou žalobcu považoval za nedôvodnú a nespôsobilú privodiť zmenu, alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

32. Zo všetkých uvedených dôvodov, odvolací súd v zhode s právnym záverom súdu prvej inštancie zastal názor, že odvolacia námietka žalovaného o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru z dôvodu neuvedenia konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ako i neuvedenia jednotlivých termínov splatnosti splátok, nie je dôvodná.

33. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že posudzovaním ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného od 01.05.2018 (na ktoré poukazoval záverom svojho odvolania žalobca), ktoré tiež ustanovovalo ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, sa odvolací súd nezaoberal z dôvodu, že toto ustanovenie sa na prejednanú vec z hľadiska jeho účinnosti nevťahuje, čo potvrdila i absencia prechodného ustanovenia, ktoré by ukladalo takúto povinnosť. Je tomu tak práve z dôvodu, že v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (dňa 24.02.2015) bolo v účinnosti ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré bolo nevyhnutné v danom prípade aplikovať a ku ktorému sa odvolací súd už vyššie vyjadril.

34. Čo sa týkalo absencie náležitostí obsiahnutých v § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvného vzťahu, k uvedenému odvolací súd dodáva, že súdom preskúmaná zmluva obsahovala meno, priezvisko, ako aj adresu trvalého pobytu žalobcu ako spotrebiteľa, preto nebolo možné konštatovať absenciu náležitostí predmetného zákonného ustanovenia, a teda aj v tomto ohľade bola námietka žalobcu nedôvodná.

35. Ďalej žalobca v podanom odvolaní argumentoval tým, že nie je zrejmé, akým spôsobom sa žalovaný dopracoval k určeniu výšky RPMN. Mal za to, že bolo povinnosťou žalovaného uzatvoriť so žalobcom riadne zmluvu, z ktorej by bolo zrejmé, aká je RPMN, keď tiež podľa jeho názoru RPMN mala byť vypočítaná už v čase, keď bol zrejмый úverový rámec a fixná mesačná splátka. Záverom v súvislosti s touto námietkou vyslovil, že aj pri revolvingovom úvere je možné a nevyhnutné RPMN vypočítať podľa počiatkových údajov v zmluve.

36. Odvolací súd zaoberajúc sa vyššie nastolenou odvolacou námietkou žalobcu v prvom rade dal do pozornosti, že touto námietkou sa už zaoberal aj súd prvej inštancie v prvoinštančnom konaní. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia v tejto súvislosti uviedol, že pre revolvingový úver je typické, že úver sa priebežne čerpá a dopĺňa, a teda nie je možné v zmluve uviesť konkrétny percentuálny údaj o RPMN, keď zákonná náležitosť uviesť RPMN je splnená uvedením indikatívneho výpočtu RPMN, ktorá skutočnosť nemôže mať za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť. S uvedeným právnym záverom sa odvolací súd stotožnil. Opätovne pre podporu správnosti vyššie citovaného právneho záveru súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 8Cdo/140/2020 zo dňa 29. júna 2022. V citovanom uznesení najvyšší súd záverom vyslovil právny názor, v zmysle ktorého „Pre revolvingový úver je typické, že konkrétny výpočet RPMN a ani údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa nie je možné pre povahu revolvingu v čase kontraktácie zmluvného vzťahu vypočítať vopred, pretože v danom čase nie sú presne známe podstatné náležitosti pre toto zadefinovanie, keď celý úver sa priebežne čerpá a dopĺňa, a teda nie je možné v zmluve zakladajúcej takýto vzťah uviesť konkrétny percentuálny údaj RPMN, pre ktorého vyčíslenie je potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, období, splátkach úveru a úrokoch s poplatkami. Preto neuvedenie konkrétnej a presnej RPMN v zmluve o revolvingovom úvere vzhľadom na jeho charakter nemôže mať za následok, že úver bude bezúročný a bez poplatkov. Zákonná náležitosť uviesť výšku

RPMN je splnená uvedením tzv. indikatívneho výpočtu RPMN (t. j. akási „vzorová“ RPMN vyjadrená prostredníctvom výpočtu za reprezentatívne zvolených premenných), ...“.

37. Sumarizujúc vyššie uvedené odvolací súd vyhodnotil, že odvolacia argumentácia žalobcu nie je dôvodná, pretože v danom prípade spotrebiteľský úver nie je možné považovať za bezpoplatkový a bezúročný podľa § 11 ods. 1 písm. b) 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Bolo tomu tak z právneho dôvodu, ku ktorému dospel aj súd prvej inštancie a ktorý bol podporený vyššie citovaným uznesením najvyššieho súdu a to, že v prípade revolvingového úveru postačuje uvedenie indikatívneho výpočtu RPMN. V úverovej zmluve, resp. v dokumentoch tvoriacich neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy, a to najmä v dokumente s názvom „informácia o RPMN a priemernej RPMN pri spotrebiteľských úveroch z kreditných kariet“ (č. l. 14). V uvedenom listinnom dokumente (ako i v úverovej zmluve) sa uvádza, že RPMN pre daný úver predstavuje 24,28 % a priemerná RPMN je 24,97 %. S poukazom na vyššie uvedené bolo teda možné vysloviť záver, že v úverovej zmluve bol uvedený indikatívny výpočet RPMN (24,28 %), ktorý je pre splnenie podmienky, stanovenej v § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy (od 11.06.2010 do 31.03.2015), postačujúci. Tiež uvedená zmluva spĺňa podmienku uvedenia priemernej RPMN (ku ktorej správnosti sa odvolací súd vyjadrí v ďalšej časti v rámci odôvodnenia tohto rozhodnutia v súvislosti s posudzovaním primeranosti dojednanej odplaty veriteľa).

38. V súvislosti s námietkou žalobcu, že nie je zřejmé, akým spôsobom sa žalovaný dopracoval k určaniu výšky RPMN, odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.02.2021, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod číslom R 86/2021. V citovanom uznesení najvyšší súd judikoval, že z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení do 31. marca 2015 (dnes ide o ust. § 9 ods. 2 písm. h/) nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet. Dovolací súd, na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastal v bode 12 názor, že „zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. Vyslovil, že v posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neuvádza uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2. Pokiaľ odvolací súd v danej posudzovanej veci považoval za predpoklad na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov i vzorec na jej výpočet, s týmto sa dovolací súd nestotožnil. Obdobne rozhodol Najvyšší súd SR vo veciach sp. zn. 9 Cdo/37/2020 z 29. marca 2022, sp. zn. 5 Cdo/55/2020 zo dňa 24. februára 2022, sp. zn. 1Cdo/42/2020 zo dňa 27. apríla 2022.“ Z uvedených dôvodov odvolací súd aj túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú a nespôsobilú prívodiť zmenu, alebo zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

39. Zároveň odvolací súd preštudovaním samotnej zmluvy o úvere nevzhliadol žiadne jej nedostatky, týkajúce sa jednak jej písomného vyhotovenia (najmä veľkosť písma), ako ani z hľadiska obsahovej stránky tejto zmluvy (jej nezrozumiteľnosť). Odvolací súd, posudzujúc úverovú zmluvu z prvého hľadiska, uvádza, že Občiansky zákonník vo svojom ustanovení § 53c upravuje formálnu stránku spotrebiteľskej zmluvy, pokiaľ ide o veľkosť písma na písomne vyhotovenej zmluve. Jeho účelom je zabrániť tomu, aby také podstatné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, ako sú jej predmet a cena, v nej boli uvedené menším písmom ako ostatné časti zmluvy. Zmyslom tohto ustanovenia je usmerniť dodávateľov pri nastavení veľkosti písmen, ktoré sú predtlačené na formulároch štandardizovaných (adhéznych) zmluvách. Zákonodarca týmto ustanovením konkretizuje zásadu zmluvnej prevencie vyjadrenú v ustanovení Občianskeho zákonníka. Na základe logického a teleologického výkladu ustanovenia § 53c Občianskeho zákonníka možno tak dospieť k názoru, že toto ustanovenie sa netýka údajov, ktoré sú pri uzavieraní zmluvy dopisované rukou do predtlačenej formulára zmluvy. Rovnakú veľkosť písma ako ostatný text zmluvy musí mať uvedenie predmetu zmluvy (t. j. predmetu plnenia, ktoré poskytuje dodávateľ na základe zmluvy) a ceny za dodanie tovaru a služieb (plnení). Táto

požiadavka sa viaže nielen na samotné uvedenie ceny peňažnou sumou, ale na kalkuláciu, z ktorej vyplýva cena uvedená v zmluve. Ak dodávateľ uvedenú zákonnú požiadavku nesplní, je spotrebiteľská zmluva absolútne neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom na to, že neplatnosť právneho úkonu sa tu dotýka podstatných náležitostí zmluvy, nemožno uvažovať o čiastočnej neplatnosti podľa Občianskeho zákonníka. Vykonávacím predpisom uvedeným v § 53c Občianskeho zákonníka je § 1b Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Podľa neho ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ako aj ustanovenia obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach alebo v akýchkoľvek iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou musí dodávateľ uviesť písmom, ktorého výška je najmenej 1,9 mm. Nadväzujúc na uvedené odvolací súd v tejto súvislosti v zhode s právnym záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere v danom prípade z hľadiska veľkosti písma spĺňa predpoklady stanovené Občianskym zákonníkom (§ 53c) v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., keď ustanovenia zmluvy majú jednoznačne aj bez vykonania dokazovania (meranie) väčšie písmo ako 1,9 mm.

40. Zároveň odvolací súd posudzujúc úverovú zmluvu z hľadiska jej obsahovej stránky (t.j. jej zrozumiteľnosti), uvádza, že je potrebné poukázať na skutočnosť, že z obsahu tejto zmluvy jednoznačne bez akýchkoľvek ťažkostí možno zistiť a identifikovať, o aký druh zmluvy ide, čo je jej predmetom, zmluvné strany, ako i ďalšie obligatórne náležitosti, ktoré zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa Občianskeho zákonníka, ako i podľa zákona č. 129/2010 Z. z. musí obsahovať. Ako už odvolací súd v súvislosti s námietkami žalobcu, ohľadom absencie resp. nedostatku týkajúceho sa podstatných náležitostí zmluvy vyššie uviedol, že táto spotrebiteľská zmluva resp. zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky náležitosti, ktoré boli právnou úpravou platnou v čase jej uzatvorenia vyžadované. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie sumarizuje, že v danom prípade nevzhliadol dôvody zapríčínujúce nezrozumiteľnosť úverovej zmluvy, keď z tejto zmluvy je zrejmé, aký je jej účel, čo je jej predmetom, označenie zmluvných strán s tým, že text samotnej zmluvy je čitateľný a pochopiteľný bez akýchkoľvek ťažkostí.

41. Odvolací súd ďalej v súvislosti s posudzovaním primeranosti odplaty uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym záverom, ku ktorému dospel súd prvej inštancie, a to, že odplata dojednaná v zmluve o spotrebiteľskom úvere neprekračuje najvyššiu prípustnú odplatu v danom čase. Avšak napriek uvedenému sa odvolací súd úplne nestotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie, k čomu vyzval strany sporu aj na vyjadrenie sa k inému právnemu posúdeniu a právne posúdenie dopĺňa tak, že pre všetky zmluvy o odplatnom poskytovaní peňažných plnení spotrebiteľom od 01.06.2010 platí, že odplata nesmie podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. V praxi ide o odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v obdobných prípadoch, a to bez ohľadu na to, aký subjekt poskytuje peňažné prostriedky. Občiansky zákonník zaviedol úpravu výšky odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov, pretože zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch túto výšku už priamo nelimituje. Veriteľovi len ukladá povinnosť informovať spotrebiteľa o odplate a o sankciách spojených s oneskoreným vrátením finančných prostriedkov [napr. v § 4 ods. 1 písm. l) a m) zákona č. 129/2010 Z. z.]. Celkovú výšku odplaty za poskytnuté peňažné prostriedky však vyjadruje ročná percentuálna miera nákladov – RPMN (§ 19 zákona č. 129/2010 Z. z.), ktorá sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Ustanovenie § 19 zákona č. 129/2010 Z. z. jednoznačne vymedzuje, aké náklady možno a aké nemožno použiť na účely výpočtu RPMN. Pri výpočte RPMN sa vychádza z toho, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zostane platná po dohodnutú dobu a spotrebiteľ si bude plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v tejto zmluve. V ustanovení § 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. sa upravuje odplata, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať pri poskytnutí peňažných prostriedkov, pričom ide o vykonávacie ustanovenie k § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Pojem „odplata“ uvedený v § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka zahŕňa akékoľvek náklady spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Odplata tak zahŕňa jednak úrok, jednak poplatky za poskytnutie úveru, pravidelné poplatky, ktoré sprevádzajú trvanie úverového vzťahu, ale aj všetky náklady spojené s obligátnym poistením úveru a pod (pozri § 1 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. /ďalej aj len „nariadenie“/). Zároveň ustanovenie § 1 ods. 4 nariadenia (účinné v čase uzatvorenia zmluvy - od 01.09.2014) zakotvuje, že na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a nariadenia sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu (poznámka 2a - § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. spolu s vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z. z.) naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

42. Nadväzujúc na vyššie uvedené je možné prijať záver, že súd prvej inštancie, posudzujúc primeranosť odplaty dojednanej v zmluve o spotrebiteľskom úvere (22,80 %), síce postupoval v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 1, 4, § 1a nariadenia, avšak nesprávne bral zreteľ na výšku dojednaného úroku, ako aj nesprávne vychádzal pritom z úrokovej sadzby úverov so splatnosťou nad 5 rokov vo februári 2015, ktorá bola vo výške 11,91 %. Nadväzujúc na uvedené odvolací súd bol v prvom rade toho názoru, že súd prvej inštancie pri posudzovaní primeranosti odplaty bol povinný brať zreteľ na priemernú RPMN a posudzovať primeranosť odplaty v zmysle § 1a ods. 1 nariadenia, podľa ktorého „ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 nariadenia pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.“ V druhom rade odvolací súd uvádza, že ak aj súd pri posudzovaní odplaty bral do úvahy len úroky, hoci odplatu tvoria aj iné náležitosti (§ 1 ods. 1 nariadenia), tak v žiadnom prípade nebolo možné v zmluve uvedenú úrokovú sadbu vo výške 22,80 % posudzovať podľa kritéria pre úrokové sadzby úverov so splatnosťou nad 5 rokov. Je tomu tak práve z dôvodu, že v predmetom prípade sa jedná o revolvingový úver, ktorý je síce podobný klasickému spotrebiteľskému úveru, ale v zmysle tabuliek (štatistík) zverejňovaných Ministerstvom financií SR (§ 1 ods. 2 vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z. z.) sa zaraďuje (s ohľadom na charakter revolvingu) do kategórie kreditných kariet.

43. V dôsledku skutočnosti, že veritelia musia hlásiť údaje o poskytnutých úveroch podľa § 1 ods. 2 vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z. z., Ministerstvo financií SR tým, že vytvára štatistiku – vypočítava, aká bola priemerná RPMN za kalendárny štvrťrok pre daný typ úveru, stanovuje priemernú RPMN. Následne, veritelia musia v zmluvách uvádzať nielen RPMN pre daný úver, ale i túto priemernú RPMN pre obdobný typ úverov. Prehľad priemerných RPMN pri spotrebiteľských úveroch uvádza štvrťročne Ministerstvo financií SR. Podľa § 2 písm. a) bod. 2. vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z. z., najneskôr v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrťroka, ak v § 3b nie je ustanovené inak, sa na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky zverejnia informácie o priemerných hodnotách ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) na jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov a kreditných kariet. Podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch, priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok. V danom prípade bola zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená dňa 24.02.2015 t. j. počas 1. kalendárneho štvrťroka roku 2015, avšak v tomto čase mal veriteľ k dispozícii iba údaje zverejnené Ministerstvom financií SR za 4. kalendárny štvrťrok 2014. Preto pre zistenie výšky priemernej RPMN, nebolo možné aplikovať tabuľku súhrnných informácií za 1. štvrťrok 2015, (stav ku dňu 31.03.2015), keď v čase uzatvorenia úverovej zmluvy zo dňa 24.02.2015 táto ešte nebola Ministerstvom financií zverejnená (resp. týmito údajmi veriteľ ešte objektívne nedisponoval), pretože podľa § 2 písm. a) vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z. z., najneskôr v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrťroka, ak v § 3b nie je ustanovené inak, sa na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky zverejnia informácie o a) údajoch v hlásení v rozsahu časti B hlásenia, a to 1. objemy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov a kreditných kariet kumulatívne za všetkých veriteľov, 2. priemerné hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov a kreditných kariet. V nadväznosti na vyššie uvedené, teda prichádzalo aplikovať len údaje v čase uzatvorenia zmluvy zverejnené, a teda bolo možné vychádzať len z priemernej hodnoty RPMN uvedenej v tabuľke súhrnných informácií za 4. štvrťrok roku 2014. Zo súhrnných informácií za daný kalendárny štvrťrok vyplynulo, že priemerná RPMN mala hodnotu 24,97 % (viď. F.). Nadväzujúc na uvedené odvolací súd uvádza, že v zmluve dojednaná RPMN (ktorá predstavuje odplatu veriteľa za dojednaný úver - § 1 ods. 1 nariadenia) resp. jej indikatívny výpočet predstavoval 24,28 %. Odvolací súd vychádzajúc z ustanovenia § 1 ods. 4 v spojení s ustanovením § 1a ods. 1 nariadenia dospel k záveru, že pre revolvingový úver indikatívny výpočet RPMN nepresahuje

dvojnásobok priemernej RPMN pri obdobnom úvere ročne (priemerná RPMN 24,97 %, dvojnásobok priemernej RPMN 49,94 % k indikatívnemu zmluvnému výpočtu RPMN 24,28 %). Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov, preto odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade je zmluvne dojednaná odplata primeraná a zároveň neprevyšujúca nariadením stanovenú maximálnu hranicu. Odvolací súd teda odvolaciu argumentáciu žalobcu súvisiacu s dojednanou odplatom veriteľa v zhode s právnym záverom súdu prvej inštancie považoval za nedôvodnú.

Záverom odvolací súd dodáva, že žalobca sa k inému právnemu posúdeniu odvolacieho súdu nevyjadril a čo sa týka vyjadrenia žalovaného, odvolací súd poukazuje na svoj výklad použitých právnych ustanovení vyššie.

44. Odvolací súd sumarizujúc všetko doposiaľ vyššie uvedené, konštatoval, že v danom prípade s poukazom na odvolaciu argumentáciu žalobcu, nevzhliadol žiadne dôvody spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď toto napadnuté rozhodnutie, ktoré odvolací súd preskúmaval z hľadiska rozsahu vymedzeného v odvolaní, vyhodnotil ako vecne správne s postupom podľa § 387 ods. 1 CSP. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné dať žalobcovi do pozornosti, že odvolací súd nie je právne viazaný inými právnymi názormi ostatných odvolacích súdov a rovnako tak nie je právne viazaný názormi plynúcimi z rozhodnutí súdov prvej inštancie. Naopak, odvolací súd je právne viazaný rozhodnutiami, resp. právnymi názormi plynúcimi z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít, a to z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ako i Ústavného súdu SR. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nepovažoval za potrebné osobitne sa zaoberať jednotlivými právnymi názormi plynúcimi z rozhodnutí krajských, ako i okresných súdov, na ktoré poukazoval žalobca v podanom odvolaní. Navyše, odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na právne názory najvyššieho súdu, ktoré sa vecne dotýkali námietok uplatnených žalobcom a ktoré jediné právne názory sú pre odvolací súd právne záväzné. Sumarizujúc uvedené odvolací súd uvádza, že v tomto odvolacom konaní, zaoberajúc sa odvolacou argumentáciou žalobcu, rešpektoval právne názory plynúce z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít, ktoré navyše v danom prípade aj aplikoval a riadil sa nimi.

45. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné taktiež upriamiť pozornosť na skutočnosť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods.2 CSP). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

46. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalovanému v odvolacom konaní priznal nárok na ich náhradu voči žalobcovi v plnom rozsahu (100 %), keď o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

47. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).